

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1780

Κυρ. Πατ. Ζ' Οἰκ. Συνόδου (Τίτ. 3,8-15)
14 Ὀκτωβρίου 2012

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Οὔτε καλημέρα!

«Αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ...» (Τίτ. 3,10)

Οπως εἶπε ὁ Κύριος, **ζοῦμε σὲ γενεὰ πού δὲν πιστεύει** (βλ. Ματθ. 17,17. Μάρκ. 9,19. Λουκ. 9,41). Ὅποιος ἔχει μέσα του μιὰ σπίθα πίστεως, ἀναστενάζει καὶ λέει: Θεέ μου, σὲ ποιά χρόνια ζοῦμε!

Θέλετε παράδειγμα; Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ εὐλογημένα οἱ ἄνθρωποι ἄκουγαν τὴ λέξι ἁμαρτία καὶ ἔτρεμαν. Τότε πίστευαν· τώρα καὶ τὴν πιὸ μεγάλη ἁμαρτία τὴν κάνουν ἄφοβα, καὶ σαρκάζουν καὶ εἰρωνεύονται τὸν πιστό. Ὅπως ἔλεγε μιὰ προφητεία παλαιά, **πίνουν τὴν ἁμαρτία σὰν ἓνα κρύο νερό** (πρβλ. Ἰωβ 15,16).

Ἄφοῦ λοιπὸν τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα δὲν προκαλοῦν πλέον τὴ φρίκη, πῶς ἐμεῖς νὰ μιλήσουμε τώρα γιὰ θεωρούμενα **μικρὰ ἁμαρτήματα**; γιατί ὑπάρχουν ἁμαρτήματα πού οἱ πολλοὶ δὲν τὰ λογαριάζουν.

Τὸ Εὐαγγέλιο ὅμως εἶνε σὰν τὴ ζυγαριὰ τοῦ φαρμακείου, ζυγίζει καὶ τὸ τελευταῖο γραμμάριο. Τί μᾶς λέει λοιπὸν ὁ Χριστός, ὄχι κάποιος ἄλλος; Λέει, ὅτι θὰ δώσουμε λόγο ὄχι μόνο γιὰ τὰ μεγάλα ἐγκλήματά μας, ἀλλ' ἀκόμα καὶ γιὰ ἓνα λόγο «ἀργό» (Ματθ. 12,36), γιὰ κάτι περιττὸ καὶ συκοφαντικὸ πού λέμε. Καὶ γι' αὐτὸ μᾶς συμβουλεύει **νὰ προσέχουμε τὴ γλῶσσα μας**, τί λέμε - τί συζητᾶμε· γιατί «ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει», ὅπως λέει ὁ λαός.

Τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὴ γλῶσσα, πού πέφτει καθημερινῶς σὲ ἁμαρτήματα μεγάλα, τονίζει σήμερα ὁ ἀπόστολος. Μᾶς ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ στὰ ἁμαρτήματα αὐτὰ καὶ μάλιστα σ' ἓνα ὠρισμένο ἁμάρτημα. Σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέει: Προσέχετε τί συζητᾶτε, τί συζητήσεις κάνετε μὲ διαφόρους ἀνθρώπους καὶ πρὸ παντὸς μὲ τοὺς αἵρετικούς. **Μὴν ἀνοίγετε κουβέντα μὲ αἵρετικό**, διότι οἱ συζητήσεις αὐτὲς εἶνε «ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι» (Τίτ. 3,9). Ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνες. Ὅσο εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ κουβεντιάξης μὲ ἓνα πόρνο ἢ μοιχὸ ἢ μέθυσο, ἄλλο τόσο ἐπικίνδυνο εἶνε νὰ μιᾶς καὶ μ' ἓναν αἵρετικό.

Γι' αὐτὸ τὸν κίνδυνο πρέπει νὰ μιλήσουμε λεπτομερέστερα.

Τὰ λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου, τὰ ἔγραφε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ μαθητὴ του Τίτο, πρῶτο ἐπίσκοπο τῆς μεγαλονήσου Κρήτης. Ἄν ἡ Κρήτη εἶχε τότε πεντακόσες χιλιάδες κατοίκους, οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ πεντακόσους. Ἀλλὰ οἱ λίγοι ἐκεῖνοι ἦταν συνεπεῖς, ζύγιζαν παραπάνω ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν σημερινῶν ψευτοχριστιανῶν. Ἦταν ζωντανοί, θερμοί, **εἶχαν ζῆλο νὰ μεταδώσουν τὸ Χριστιανισμὸ** καὶ σὲ ἄλλους.

Ζοῦσαν ἀνάμεσα σὲ ἐβραίους καὶ εἰδωλολάτρεις, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ φέρουν κάθε ἄνθρωπο στὴν ἀλήθεια. Ἐπιαναν καθέναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἀνοίγαν μαζί τους συζητήσεις. Κι ἀπὸ ἓναν ὑπερβολικὸ ζῆλο, πού εἶχαν, οἱ διάλογοι ἐκτείνονταν πολὺ, **οἱ συζητήσεις καταντοῦσαν ἀτέρμονες**. Μὴν περιμένετε ἄλλο Χριστό, ἔλεγαν στοὺς ἐβραίους (πού περίμεναν κι ἀκόμα περιμένουν)· ὁ Χριστὸς ἦρθε, γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Τὰ εἰδῶλα δὲν εἶνε θεοί, ἔλεγαν στοὺς ἐθνικούς, ἡ σοφία δὲν εἶνε ὁ Πλάτωνας κι ὁ Ἀριστοτέλης· ἡ σοφία εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. «**Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ**» (βλ. Λευτ. εἰσοδ.).

Πολλοὺς τοὺς ἔπειθαν. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἦταν πείσμονες, δὲν μετανοοῦσαν· καὶ ὁ πιστὸς συνεχίζοντας νὰ συζητῆ μαζί τους **ματαιοπονοῦσε**. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει: Ὅταν ἔχης νὰ κάνης μὲ αἵρετικὸ ἄνθρωπο, πού ἐμμένει σὲ «**νομικὰς**» ἀντιλήψεις (Τίτ. 3,9), ἐὰν βλέπης μὲ μία ἢ καὶ δευτέρη νουθεσία δὲν πείθεται, μὴ συνεχίζεις τὴ συζήτησι· ἄφησέ τον καὶ κρατήσου ἐσὺ στὴν Ὁρθόδοξο πίστι.

Ὁ κίνδυνος αὐτὸς ὑπῆρχε πάντα, ἀγαπητοί μου. Διότι καὶ μετὰ τοὺς ἀποστόλους ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πού ἔβαζαν τὴ γνώμη τους

παραπάνω από την Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐρμηνεύει αὐθεντικά τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἀναφέρω **δυὸ παραδείγματα** καὶ τελειώνω.

● Κηρύττει ἡ Ἐκκλησία μας, πού εἶνε βράχος ἄσειστος τῆς ἀληθείας, καὶ διδάσκει στὸ «Πιστεύω», ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε «ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο» (Σύμβ. πίστ. 2). Μεγάλα λόγια γραμμένα ὄχι μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα μαρτύρων. Τί σημαίνει ἐκεῖνο τὸ «ὁμοούσιος»; Ἔχει μεγάλη σημασία. Σημαίνει, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἓνα μὲ τὸ Θεό, εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἔρχονταν λοιπὸν **οἱ ἄρειανοὶ** καὶ ἔλεξαν· –Σὰς παρακαλοῦμε, σ' αὐτὸ τὸ «ὁμοούσιος», πού λέτε ἐσεῖς, νὰ προσθέσουμε ἓνα γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, τὸ γράμμα γιώτα (ι), καὶ ἀπὸ «ὁμοούσιος» νὰ τὸ κάνουμε «ὁμοιούσιος». Δὲν εἶνε κάτι τόσο σοβαρό. –Ὅχι, εἶπαν οἱ πατέρες τῆς Πρώτης (Α') Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.) μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μέγα Ἀθανάσιο· γιατί ἂν ποῦμε ὅτι ὁ Υἱὸς εἶνε «ὁμοιούσιος», παύει πλέον νὰ εἶνε Θεός. Δὲν δέχτηκαν νὰ προστεθῆ οὔτε ἓνα μικρὸ γράμμα. Γιατὶ ὅποιος ἀφαιρέσῃ ἢ προσθέσῃ κάτι στὰ ἱερὰ κείμενα, ἀμαρτάνει θανάσιμα (πρβλ. Ματθ. 5,18. Ἀπ. 22,18-19). Οὔτε προσθήκη οὔτε ἀφαίρεσι δέχεται ἡ Ὁρθοδοξία. Εἶνε σὰν τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ πού δὲν δέχεται οὔτε τρίχα. Κ' ἐπειδὴ οἱ ἄρειανοὶ ἐπέμεναν στὴν πλάνη, τελικὰ οἱ πατέρες τοὺς ἀφώρισαν· ἔγινε αὐτὸ πού λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· «*αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ...*» (Τίτ. 3,10).

● Καὶ ἓνα δεύτερο παράδειγμα, πού ἔχει σχέση μὲ τὴ σημερινὴ ἑορτὴ τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐβδόμης (Ζ') Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787 μ.Χ.). Αἰῶνες μετὰ τοὺς ἄρειανούς παρουσιάστηκαν ἄλλοι αἰρετικοί, **οἱ εἰκονομάχοι**. Αὐτοὶ ἔλεξαν κάτι πού λένε μέχρι καὶ σήμερα οἱ προτεστάντες καὶ οἱ ἰεχωβίτες· –Οἱ εἰκόνες, λέει, πού προσκυνᾶτε εἶνε εἰδῶλα, καὶ ἡ Βίβλος λέει «*Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον*» (Ἐξ. 20,4. Δευτ. 5,8). Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν προσκυνοῦμε τίς ἅγιες εἰκόνες ὡς εἰδῶλα. Ἐρωτῶ τοὺς προτεστάντες καὶ τοὺς ἰεχωβίτες νὰ μοῦ ἀπαντήσουν· Στὸ σπίτι, στὸ σαλόνι τους, δὲν ἔχουν φωτογραφίες τῆς μάνας καὶ τοῦ πατέρα τους; Ἔχουν. Ἐγὼ βρέθηκα μιὰ μέρα σὲ σπίτι ἐνὸς ἰεχωβίτη καὶ πῆγα νὰ ξεκρεμάσω τὴ φωτογραφία τῆς μάνας του. Δὲν μὲ ἄφησε. –Ἄ, λέω, ἐσὺ δὲν ξεκρεμᾶς τὴ φωτογραφία τῆς μάνας σου, πού μπορεῖ νὰ ἴταν ἀμαρτωλὴ, κ' ἐμεῖς θέλεις νὰ ξεκρεμάσουμε ἀπὸ τὴν ἑκκλησία, ἀπὸ τὸ σαλόνι τοῦ Χριστοῦ, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας; Ποτέ! Δὲν προσκυνοῦμε εἰδῶλα· ἔχουμε τίς εἰκόνες γιὰ νὰ τίς βλέπουμε καὶ νὰ παραδειγματιζώ-

μαστε. Ὅχι, δὲν εἶνε ὀρθόδοξοι αὐτοὶ πού ἔκαψαν τίς εἰκόνες. Ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίστηκε ἐκατὸ χρόνια κατὰ τῆς αἱρέσεως αὐτῆς καὶ τέλος νίκησε· οἱ αἰρετικοὶ ἔμειναν ἀναπολόγητοι. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος σήμερα λέει γιὰ τὸν αἰρετικὸ, «*ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος*» (Τίτ. 3,11). Τί σημαίνει «**αὐτοκατάκριτος**»; Μὴ φύγῃς ἀπ' τὸ μαντρί αὐτό· ἐδῶ βαπτίσθηκες, ἐδῶ βύζαξες τὸ γάλα τῆς μάνας σου, ἐδῶ στεφανώθηκες, ἐδῶ παρηγορήθηκες. Τί κακὸ σοῦ ἔκανε ἡ Ὁρθοδοξία; πού ἔσφαλε; Φεύγεις καὶ πᾶς στοὺς ἰεχωβίτες, στοὺς φράγκους, στοὺς προτεστάντες; δίνεις κλωτσιὰ στὴ μάνα σου, στὴν κολυμβήθρα σου, στὶς εἰκόνες, στὰ ἅγια μυστήρια; Ἔ, ἀπὸ τὴν ὥρα πού θ' ἄρνηθῆς τὴν Ὁρθοδοξία, θά ἴχῃς μέσα σου κάρβουνο ἀναμμένο. Ὅποιος ἀφήνει τὴν πίστι τῶν πατέρων μας πού ἴνε ποτισμένη μὲ αἷματα, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν δικάσῃ ἡ Ἐκκλησία· εἶνε «**αὐτοκατάκριτος**», ἡ συνείδησις θὰ φωνάζῃ μέσα του· Εἶσαι Ἰουδαίος, πρόδωσες τὸ Χριστό!

* * *

Νὰ ἐφαρμόσουμε, ἀδελφοί μου, αὐτὸ πού λέει ὁ ἀπόστολος· **Μακριὰ ἀπ' τοὺς αἰρετικούς!** Εἶδες τί ἔπαθε ἡ Εὐὰ; Γελάστηκε, ἄνοιξε ψιλοκουβέντα μὲ τὸν διάβολο καὶ κατήντησε νὰ βγῆ ἀπ' τὸν παράδεισο. Ἔτσι μιλᾶνε καὶ **οἱ χιλιασταί**· μέλι στάζουν τὰ χεῖλη τους, ἀλλὰ στὴν καρδιὰ ἔχουν φαρμάκι. Μακριὰ ἀπ' αὐτούς! Ὅπως φεύγεις ἀπὸ ἓνα σπίτι ἀμαρτωλό, ἔτσι νὰ φεύγῃς κι ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς αἱρέσεως.

Αὐτὰ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ δὲ **εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης**, ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, τί λέει; Κάτι φοβερώτερο· Ἄν χτυπήσῃ τὴν πόρτα σου μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναίκα καὶ ζητήσῃ ψωμί, νὰ τῆς δώσῃς· ἂν ἓνας κακοῦργος σοῦ ζητήσῃ ἓνα ποτήρι νερό, νὰ τοῦ δώσῃς· εἶνε ἄνθρωποι· ἂν χτυπήσῃ τὴν πόρτα σου αἰρετικὸς μὲ φυλλάδια, τί νὰ κάνῃς; Μὴν ἀκούτε ἐμένα τὸν ἀμαρτωλό, ἀκούστε τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη· Ἄν, λέει, παρουσιαστῇ αἰρετικὸς, ἄνθρωπος πού πολεμεῖ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν πίστι μας, οὔτε καλημέρα νὰ μὴν τοῦ λές (βλ. Β' Ἰω. 10-11).

Δὲν ἔχουμε κουβέντες οὔτε μὲ προτεστάντες οὔτε μὲ τὸν πάπα· εἶνε ὄλοι ἄπιστοι. Θὰ μείνουμε ὀρθόδοξοι στὰ φτωχὰ μας βράχια. Δὲ μᾶς ἔμεινε τίποτε ἄλλο. Χάσαμε τὴν Πόλι, τὴ Μικρὰ Ἀσία... Μείναμε μὲ τὴν πίστι μας τὴν Ὁρθόδοξο. Ζητοῦν νὰ μᾶς τὴν πάρουν; Νὰ μείνουμε πιστοί, **πιστοὶ μέχρι θανάτου**, ὡς τὴν τελευταία στιγμή, νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**